

баща му. Говорѣха, че стария направилъ да прекара толкова дълго време въ затвора. И сигурно, Вълко не би позволилъ на сестра си да му пристане, ако не бѣше затворенъ. Когато излѣзе, Латинка бѣше вече снаха на Жанката. Дълго време Желѣзко очакваше да имъ дойде на гости и всичко да се забрави. Но Вълко не само че не ги посети — когато срещнѣше нѣкжде Жанката, той го отминаваше съ още по-голямъ презрение, отколкото преди. И ето, вмѣсто да се оправи, работата потръгна на по-лошо. . .

— Е, ти въ кого се съмнявашъ? — попита Желѣзко предпазливо.

Бащата не отговори. И това мълчание бѣше по-красноречиво и убийствено отъ всѣки отговоръ. Явно е, нѣмаше съмнение вече, че обвиненията падаха върху Латинка. Но правъ ли е той?... Тъкмо когато въ къщи се примириха съ нея, когато той мислѣше, че всичко е тръгнало по медъ и масло — ето ти ударъ изневиделица! Работата не бѣше лека, нито леко щѣше да се разплете. Лошото е, че всички съмнения падатъ върху Латинка. Добре. Него тя нѣма да излъже. Пъкъ ако излѣзе вѣрно, той ще я научи какъ се дрънка навънъ отъ къщи...

Жанката се дигна като пребитъ, метна салтамарката презъ ржка и си тръгна.

— Отивашъ ли си? — попита забърканъ и смутенъ Желѣзко.

— Отивамъ си, — отговори глухо стариятъ безъ да се обърне.

Никога Желѣзко не бѣше го виждалъ толкова сразенъ, така сърдитъ и нацупенъ. Да остави нивата и да си иде — това той не помнѣше да се е случвало. А ето, че и това стана. И цѣлата тази вина за това тежко положение пада върху него, върху Желѣзка. Стария не обичаше Латинка и ѝ